סתם שיחת־טלפון

שמעתי שהסרט הישראלי הינשוף הורד מהאקרנים אחרי שבוע, כי עושיו לא היו מרוצים ממנו והחליטו לשפץ אותו. החלטתי לדבר עם בימאי הסרט אמנון רובינשטיין.

אני לא מכירה את אמנון רובינשטיין ולא ידעתי איך להשיג אותו. אבל מה הבעייה? בארץ מוצאים כל אחד בחמש דקות.

אז טילפנתי לחבר שמביין בענייני סרטים ושאלתי אותו הוא יודע איך אני יכולה להשיג את רובינשטיין. החבר אמר שהוא לא יודע, אבל הוא יודע שאת התסריט לסרט הינשוף כתב העיתונאי טוביה מנדלסון, ומנדלסון בוודאי ידע איך אפשר להשיג את רובינשטיין.

טוב, טילפנתי לדבר. שם עובר מנדלסון, ואחרי 20 דקות אפילו קיבלתי אותו. אין בעיות. מנדלסון נתן לי בשימחה את מיספר־הטלפון של רובינשטיין בבית.

אני מטלפנת לבית, ושם נמצאת רק המטפלת. איך אפשר להשיג את אמנון, אני שואלת. היא לא יודעת. אני לוחצת ואומרת שזה חשוב והמטפלת מציעה שאטלפן לאשתו של רובינשטיין, חנה, והיא בוודאי יודעת איפה בעלה.

המטפלת נותנת לי את מיספרה של חנה, ואני מנסה לטלפן. במשך רבע שעה תפוס. כשאני מצליחה, סוף־סוף, לדבר עם מקום עבודתה של חנה, נאמר לי שהיא איננה הבוקר. לא תגיע.

אני מטלפנת שוב למטפלת ואומרת שחנה לא בעבודה, ואולי היא יודעת במיקרה את שם מישרד־ההפקה שאמנון רובינשטיין קשור אליו. כן, היא חושבת שלמישרד קוראים אב"א בתל־אביב.

מייד אני פותחת את הספר המיוחד הזה שבו מופיעים מפיקים וחברות הפקה ושם אני לא מוצאת אב"א אבל לעומת זאת אני מוצאת א"ב מנסה — מצלצל ולא עונים. שוב ושוב ואין הצלחה.

מה עושים עכשיו? שוב אני מטלפנת לדבר. שוב אני מבקשת את טוביה מנדלסון, ואני מספרת לו את הסיפור ומבקשת עזרה. מנדלסון אומר לי ככה: תטלפני לפטרולנז. שם עובדת זיווה שהיא המזכירה של בן־שך שהוא המפיק של הסרט. אולי זיווה תדע איך להשיג את אמנון.

אני מטלפנת לפטרולנז ומקבלת את זיווה. לא. היא לא יודעת איפה נמצא רובינשטיין הבוקר, אבל אם אני אחכה על הקו היא תעשה ניסיון אחד או שניים. אני מחכה, זיווה מנסה וחוזרת אלי אחרי 10 דקות, בלא הצלחה. תנסי להתקשר לחברת אב"א, הנה הטלפון, אולי הם יודעו משהו.

אני מקבלת את מיספר־הטלפון של אב"א ומטלפנת. רבע שעה תפוס ואחר כך מצלצל. אולי אתם יודעים איפה אמנון רובינשטיין? לא, אבל קחי את מיספר־הטלפון שלו בבית. יש לי מיספר־הטלפון שלו בבית, אבל הוא לא שם, אני אומרת. אני מצטערת שאני לא יכולה לעזור, אומרת לי הפקידה.

כמה שעות אחר־כך מטלפן אלי אמנון רובינשטיין. נודע לו שאני מחפשת אותו. איזו ארץ קטנה: כל דבר נודע פה מייד.

להקדים רפואה למכה

בטיילת בתל־אביב נפתחים מדי יום מקומות חדשים. בשניים מהם הייתי השבוע.

הראשון היה מיסעדה יוונית (משונה מאוד [illegible] כמו תל־אביב אין המון מיסעדות יווניות). [illegible] שונות. האוכל היה באיכות סבירה, [illegible] — זוועה. חצי שעה בין ההזמנה [illegible] הראשונות. עוד חצי שעה למנות [illegible] גם הן לא הגיעו ביחד, ועוד 20 דקות [illegible] צעקות — עד לבוא החשבון.

[illegible] *הלקוחות התעצבנו, המלצרים נלחצו,* [illegible] ורות האוכל הטעים היה זה ערב מעצבן.

אחר כך ישבתי עם חברה בבית־קפה. המלצרים כולם בשנות העשרה או בתחילת שנות ה־20 שלהם. גם שם השרות לא היה מי יודע מה — אבל על כל שולחן היתה חתיכת קרטון וזה היה לשונה:

סקופ SCOOP

זה עתה נולדנו.

אנא תהיו סבלנים איתנו.
אם מתעוררות בעיות כלשהן,
אל תהססו לפנות למנהל.
תודה רבה ובתיאבון,

ההנהלה.

אחרי שמתבקשים להיות סבלנים, אז אין בעיות. מהמקום הזה יצאנו בחיוך.

פגשתי אשה

עלתה ארצה בגיל 10. ילדה אירופית עדינה. לקח לה שנתיים לפתוח את הפה בעברית ולהשתלב איכשהו בין הצברים. גמרה תיכון, פגשה בחור צעיר, נישאה לו. אחרי שנתיים התגרשו. היה לה עצוב ונסעה לבקר קרובים בארצות־הברית.

בחורה ישראלית יפה בת 20 הגיעה לניו־יורק. לפני שהספיקה להבין מה קורה איתה פגשה יהודי אמריקאי ונישאה לו. רצתה לחזור ארצה, אבל הוא לא רצה. נשארו בארצות־הברית. נולדו שלושה ילדים, נרשמה לאוניברסיטה, למדה אנגלית, עשתה תואר ראשון ותואר שני, מצאה עבודה טובה, קנו בית.

נעשתה אמריקאית לכל דבר. הילדים לא יודעים אף מילה אחת עברית. גם היא כבר לא מבדילה בין ע' לא' ובין ח' לה'. יש לה מכונית פורד ענקית, הרבה חברות פרוטסטנטיות, ופסיכיאטר פעמיים בשבוע אחרי־הצהריים.

פעם בשנה היא מגיעה ארצה כדי לבקר את אמה הזקנה. באה לבד — בלי הבעל ובלי הילדים. לכל העולם הם נוסעים ביחד ונהנים. רק לישראל היא מגיעה לבד.

השבוע, כאן בארץ, הסבירה את עצמה: „בן־אדם צריך שיהיה לו משהו משלו, משהו פרטי לגמרי. אני מצאתי. הארץ הזאת היא שלי. לא של בעלי, לא של הילדים שלי, לא של החברים האמריקאים שלי. רק שלי ואני לא רוצה להתחלק בה עם אף אחד."

היתה לי דימעה גדולה בעין כשאמרה את זה. רציתי לשמח אותה והצעתי לתת לה מתנה מנוי להעולם הזה.

היא סירבה. לא תוכל לעמוד בזה כל שבוע. כל שורה שתקרא בשבועין תזכיר לה את המקום שלה ותגרד לה בפצע. „אני מעדיפה לקרוא עיתון אמריקאי ואחרי 5 דקות לשכוח מה שקראתי," אמרה.

ילדה אירופית. 10 שנים בישראל. כבר 25 שנים בארצות־הברית ודווקא הארץ הזאת היא שלה.

תמונת השבוע

לא הוגן לתת לילד כזה קטן סרטן כזה גדול ועוד בלי כלים. ממש „ראה את הארץ ואליה לא תבוא".

פואזיה

אחרי ביוטי פאלאס, קר סנטר, שה ז'אק וכל השאר, זה נחמד לראות מיספרה הנושאת שם מהשירה העברית.

אני מקווה שיתנו ליהודה עמיחי, לאשתו ולילדיו להסתפר שם בחינם, במקום תמלוגים.

פירות ארצנו

ממש עכשיו — בעוד חודש כבר לא — אפשר לקנות בארץ ישראל ליצ'י טרי. ליצ'י הוא הפרי הסיני הזה שמקבלים במיסעדות סיניות כמנה אחרונה. אנשי המכון הוולקני, שביקרו בסין לפני כמה שנים, הביאו עימם כמה שתילים של הליצ'י ושתלו אותו ליד הכינרת, ועכשיו גם אנחנו יכולים לטעום את מה שהסינים אוהבים.

90 אחוזים מהגידול נשלחים לאירופה וב־10 האחוזים הנותרים אנחנו נתחלק. מה זה נתחלק?

פרי הליצ'י
תוצרת הארץ

סברס
בלי קוצים

נקנה. תמורת 9 ש"ח לק"ג. אבל באמת לא צריך ק"ג — רבע ק"ג זה מספיק למישפחה. כדאי לטעום.

★ ★ ★

על סברס בלי קוצים כבר שמעתם? יש! גם את זה כבר המציאו.

עכשיו אפשר לקנות סברס גם ברשתות־השיווק, ולקלף בבית, בלי חשש. ולמי שקשה ללכלך את הידיים העדינות תוך כדי קילוף, אפשר גם לחצות כל סברה לשניים ולאכול עם כפית, משהו כמו לאכול חומוס עם סכין ומזלג.

2 ש"ח לק"ג במקומות זולים, ו־4 שקלים לק"ג במקומות יקרים.

סבתא

אשה מקסימה אחת, בת קרוב ל־70, נראתה לי השבוע מאושרת במיוחד. לשאלתי מה שלומה, אמרה שהיא מרגישה נפלא, כי היה לה שבוע מיוחד במינו.

בנה וכלתה נסעו לאילת והשאירו לה את שני הילדים, כלומר נכדיה. „ראיתי את כל תוכניות־הטלוויזיה, שיחקתי בהמון מישחקים נחמדים, אכלתי הרבה המבורגרים ונקניקיות וגם צ'יפס וקטשופ, ראיתי את ספר הג'ונגל ואת רמבו 3 וצחקתי המון והלכתי לישון מוקדם. איזה כיף להיות ילד."

ככה אמרה לי סבתא בת כמעט 70 ואני קינאתי נורא בנכדים שלה.

אימוץ ידידים

לאנשים טובים העונים לטלפון 452528, יש שלושה גורי־חתולים משגעים, בני שלושה חודשים. האנשים הטובים רוצים לתת את

החתולים הקטנים למישהו שמאוד מאוד יאהב אותם.

ולמה הם רוצים לתת שלושה חתולים? כי יש להם עוד שישה בבית.

אז אם בא לכם חתול קטן (אני ממליצה מאוד) תטלפנו ל־452528 ותגידו שאני שלחתי אתכם.